Súd:	Okresný súd Veľký Krtíš
Spisová značka:	2C/213/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu:	6212206585
Dátum vydania rozhodnutia:	30. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Elena Petrusová
ECLI:	ECLI:SK:OSVK:2016:6212206585.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Veľký Krtíš samosudkyňou JUDr. Elenou Petrusovou v právnej veci žalobkyne L. O., G.. XX. XX. XXXX, K. C. XX, K., zastúpenej Mgr. Silviou Moravčíkovou, advokátkou so sídlom Bratislava, Mikulášska cesta 29, proti žalovanému O. R., G.. XX. XX. XXXX, E. K. O.. U.. I. XXX/XX, Z. C., zastúpenému JUDr. Luciou Jurgovou, advokátkou so sídlom Poproč, Slnečná 33, o zverejnenie ospravedlnenia a náhradu nemajetkovej ujmy, takto

r o z h o d o l :

Žalovaný je p o v i n n ý na vlastné náklady zverejniť v denníku Nový Čas ospravedlnenie tohto znenia: „O. R. sa ospravedlňuje L. O. za neoprávnené použitie jej autorského diela - v textovej časti piesne s názvom „Bez konca“ pre spojenie so svojim hudobným dielom, ako aj sprístupnenie takto vzniknutého spojeného diela pod názvom „Ešteže“ verejnosti“ a to v štandardnom rozmere a na viditeľnom mieste v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Vo zvyšku súd žalobu z a m i e t a.

Žiadny z účastníkov n e m á na náhradu trov právo.

O trovách konania štátu súd r o z h o d n e do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

o d ô v o d n e n i e :

Podanou žalobu sa žalobkyňa domáhala, aby súd uložil žalovanému povinnosť na vlastné náklady zverejniť v denníku Nový Čas ospravedlnenie v tom znení, že „O. R. A. U. L. O. za neoprávnené použitie jej autorského diela - textovej časti piesne s názvom „Bez konca“ pre spojenie so svojim hudobným dielom, ako aj za sprístupnenie takto vzniknutého spojeného diela pod názvom „Ešteže“ verejnosti“ a to v štandardnom rozmere a na viditeľnom mieste, uložil mu povinnosť zaplatiť jej za závažnú ujmu nemajetkovej povahy náhradu vo výške 25 000,- Eur ,trovy konania a to všetko v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku. V žalobe žalobkyňa uviedla, že je frontmenkou rockovej hudobnej skupiny Ž. C., v ktorej spieva a hrá na gitare a je autorkou všetkých textov piesní tejto skupiny. Začiatkom roku 2008 ju telefonicky kontaktoval manažér žalovaného B. Š. za účelom získania jej súhlasu pre spojenie jej autorského diela v textovej časti piesne s názvom „Bez konca“ z rovnomerného hudobného albumy vydaného Slnko records v roku 2007 s hudobným dielom žalovaného. Udelenie súhlasu na nové zhudobnenie svojho autorského diela žalovaným striktne odmietla. V prvej polovici roka 2012 náhodne zistila, že žalovaný napriek jej výslovne vyjadrenému striktnému nesúhlasu jej autorské dielo pre spojenie s jeho hudobným dielom použil. Takto vzniknuté spojené dielo následne pod názvom „Ešteže“ sprístupnil verejnosti svojim živým predvedením na predvolebných mítingoch politickej strany SDKÚ-DS, pričom ho prezentoval ako svoju novú pesničku bez akéhokoľvek spomenutia skutočnej autorky textu. Ďalej uviedla, že navyše žalovaný pri spojení autorského diela so svojim hudobným dielom vypustil časť refrénu, od ktorej bol odvodený názov textu „Bez konca“, poprehadzoval jednotlivé verše,

čím zasiahol do integrity jej autorského diela a pričastým opakovaním polovice jedného verša „nás ženie“ zmenil pôvodný zmysel autorského diela a znížil jeho umeleckú hodnotu. Ďalej uviedla, že v snahe riešiť celú záležitosť mimosúdnou cestou sa viackrát obrátila na žalovaného, naposledy listom zo dňa 12. 07. 2012 a upozorňovala ho na porušenie autorských práv, pričom žiadala o reparáciu vzniknutého stavu. Napriek uvedenému žalovaný nepristúpil k žiadnym opatreniam smerujúcim k náprave, resp. dohode o vysporiadaní jej autorských práv. Poukázala na ustanovenia § 16, § 17 ods. 1, písm. a), d), § 56 Autorského zákona ako aj § 442 Občianskeho zákonníka. Na pojednávaní sa žalobkyňa pridržiavala podanej písomnej žaloby a ďalej uviedla, že podľa jej názoru žalovaný znížil umeleckú hodnotu tejto pesničky, pretože tam vypustil nejaké pasáže, postráda sa tam myšlienka, ktorú chcela vyjadriť. Ďalej uviedla, že predmetná pesnička odznela v rámci predvolebnej kampane, pričom skupina Živé kvety si zakladá na tom, že je skupinou apolitickou a nemá spojenie so žiadnou politickou stranou.

Žalovaný na pojednávaní uviedol, že v roku 2008 sa mu dostali do rúk nejaké prefotené texty ,na ktorých bola asi uvedená ako autorka žalobkyňa. Oslovil svojho manažéra Š.a s tým, aby sa s ňou spojil, pretože chcel na tento text zložiť hudbu a vydať ju na svojom CD-čku. Žalobkyňa s týmto nesúhlasila, preto ostala táto pesnička len v demo verzii a s odstupom času na túto pesničku zabudli. Potvrdil tú skutočnosť, že hudbu k textu tejto pesničky zložil s dobrým úmyslom a nemyslel si, že by toto dielo znehodnotil. Potvrdil aj to, že túto skladbu párkrát zahral na verejnosti, raz to bolo na klubovom koncerte, kde bolo asi 150 poslucháčov, bolo to v Novom Meste nad Váhom. Pripustil aj to, že táto pesnička mohla odznieť aj v rámci nejakého mítingu SDKÚ, pamätá si, že sa jednalo o program N. Z.. Taktiež túto pesničku ešte hral v jednom prípade, avšak nespomína si kde to bolo. Pokiaľ ide o verejné vystúpenie ohľadom tejto piesne, bolo to asi v roku 2012. Potvrdil aj tú skutočnosť, že od žalobkyne dostal výzvu e-mailom na ktorú nereagoval, pretože sa mu zdala zvláštna. Ďalej uviedol, že pokiaľ žalobkyňa požadovala nemajetkovú ujmu niečo cez 27 000,- Eur, táto suma sa mu zdá byť horibilná. Zdôraznil tú skutočnosť, že za svoj najväčší hit V., ktorý sa hrá v rádiách dostal tantiémy v hodnote asi pol milióna slovenských korún, pričom pieseň, ktorá je predmetom konania, nebola a ani nebude hitom. Žiadal žalobu zamietnuť, s tým, že dielo nepoužil takým spôsobom, ktorý by znižoval hodnotu tohto textu, alebo že by svojou prácou znehodnotil dielo žalobkyne. Voči zaplateniu nemajetkovej ujmy vzniesol námietku premlčania s tým, že nárok žalobkyne na zaplatenie nemajetkovej ujmy považuje za neopodstatnený.

Okresný súd vo Veľkom Krtíši rozsudkom zo dňa 26. 06. 2014 č. k. 2C/213/2012-145 uložil žalovanému povinnosť na vlastné náklady zverejniť v denníku Nový Čas ospravedlnenie tohto znenia: „O. R. sa ospravedlňuje L. O. za neoprávnené použitie jej autorského diela - v textovej časti piesne s názvom „Bez konca" pre spojenie so svojím hudobným dielom, ako aj za sprístupnenie takto vzniknutého spojeného diela pod názvom „Ešteže" verejnosti" a to v štandardnom rozmere a na viditeľnom mieste a to v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 3 000,- Eur a to v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku súd žalobu zamietol a o trovách rozhodol tak, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo. Voči rozsudku okresného súdu obaja účastníci podali odvolanie. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo dňa 16. 02. 2016 č. k. 13Co/1125/2014-210 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd uviedol, že okresný súd správne v odôvodnení odvolania napadnutého rozsudku uviedol, že pre úspešné uplatnenie nároku na primerané zadosťučinenie (ospravedlnenie, alebo náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch) musia byť splnené zákonné predpoklady, najmä existencia závažnej ujmy majetkovej povahy vzniknutej v príčinnej súvislosti s porušením autorského práva. V uvedenej súvislosti však okresný súd nesprávne poukázal na Zákon č. 383/1997 Z. z., ktorý v čase, keď neoprávneným zásahom do autorského práva navrhovateľky zo strany odporcu došlo nebol platný a účinný, nakoľko v tom čase bol platný a účinný Autorský zákon č. 618/2003 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnkov. Z kontextu odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku však vyplýva, že okresný súd vychádzal pri svojom rozhodovaní zo znenia zákona č. 618/2003 Z. z., keď na strane štyri odôvodnenia svojho rozhodnutia odcitoval ustanovenia § 56 ods. 1, písm. e) Autorského zákonníka (zák. č. 618/2003 Z. z. v znení platnom a účinnom do 28. 02. 2007) čo znamená, že pokiaľ okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nesprávne na strane päť odôvodnenia poukázal na zákon č. 383/1997 Z. z., tak sa tak stalo v dôsledku chyby v písaní, čomu nasvedčuje ostatný text odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku. Krajský súd uviedol, že pokiaľ k porušeniu autorského práva navrhovateľky došlo v roku 2012 (január až marec 2012), správne mal okresný súd odcitovať v odôvodnení svojho rozhodnutia § 56 ods. 1, písm. f) zákona č. 618/2003 Z. z. v znení účinnom od 01. 01. 2009 do 30. 11. 2012, kde sa uvádza: „autor, do ktorého práva sa neoprávnenie zasiahlo alebo ktorého právam hrozí neoprávnený zásah, môže sa domáhať najmä náhrady ujmy podľa osobitného

predpisu“ (ktorým je podľa poznámky 9b uvedené pri tomto ustanovení Občiansky zákonník) a nie ustanovenia § 56 ods. 1 písm. e) Zákona č. 618/2003 Z. z. v znení účinnom do 28. 02. 2007. Pokiaľ odporca vzniesol námietku premlčania, krajský súd uviedol, že počiatok plynutia premlčacej doby nie je možné odvíjať od roku 2008, tak ako to tvrdí odporca, to znamená, že odporcom prezentovaný výklad ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka (kde sa uvádza, že premlčacia doba plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz) v nadväznosti na jeho tvrdenie , že právo sa mohlo vykonať po prvý raz v roku 2008, je nesprávny. Odvolací súd uviedol, že primeranosť zadosťučinenia (či už vo forme ospravedlnenia, alebo vo forme nemajetkovej ujmy v peniazoch) závisí vždy od okolností, za ktorých došlo k neoprávnenému zásahu do autorských práv dotknutého autora. V tomto smere existuje rozpor medzi tvrdením účastníkov, ktorý má byť odstránený vykonaným dokazovaním pretože pri určení spôsobu a rozsahu primeraného zadosťučinenia musí súd prihliadať vždy na okolnosti za ktorých k porušeniu práva došlo, pričom tieto okolnosti môžu byť významné, tak u osoby dotknutej neoprávneným zásahom ako aj u osoby, ktorá neoprávnený zásah spôsobila (R 29/2001) ,čo znamená, že doplnenie dokazovania vo vzťahu k okolnostiam, za ktorých k porušeniu autorského práva žalobkyne došlo a správne vyhodnotenie vykonaných dôkazov v súlade s ustanovením § 132 O. s. p. má vplyv tak na určenie formy a spôsobu ospravedlnenia, ako aj na výšku náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Ďalej uviedol, že je podstatné, či k predvedeniu diela „Ešteže“ skutočne došlo len na troch podujatiach, tak ako to tvrdí odporca, alebo či odporca „takto spotvorené a znehodnotené dielo navrhovateľky“ (citácia z odvolania žalobkyne) sprístupnil verejnosti svojim živým vystúpením na všetkých predvolebných mítingoch v rámci predvolebnej kampane politickej strany SDKÚ-DS, ktorá prebiehala od druhej polovici januára 2012 do prvej polovice marca 2012.

Po zrušení veci krajským súdom súd doplnil dokazovanie oboznámením sa s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 16. 02. 2016 č. k. 13Co/1125/2014-210 ako aj podaním právnej zástupkyne žalovaného zo dňa 25. 05. 2016.

Právna zástupkyňa žalobkyne po zrušení veci krajským súdom na súdnom pojednávaní uviedla, že pokiaľ ide o preukázanie tej skutočnosti, že na koľkých predvolebných mítingoch predmetná pesnička odznela, oslovila Ústrednú politickú kanceláriu SDKÚ, či s tým, či má k dispozícii nahrávky pokiaľ ide o predmetnú pieseň a bolo jej oznámené, že tieto sa nezaznamenávali na zvukový alebo obrazový záznam, ale že boli k dispozícii len letáky. Poukázala na tú skutočnosť, že samotný žalovaný pri svojom výsluchu uviedol, že predmetnú pesničku prezentoval na klubovom koncerte, ktorého sa zúčastnilo zrejme viacero ľudí a taktiež potvrdil, že túto pesničku zahral aj v reláciu N. Z.. Ďalej uviedla, že predvolebné mítingy sa uskutočňovali do konca januára 2012 do marca 2012 s tým, že tieto sa uskutočňovali na námestiach, v kultúrnych domoch a to zo zámerom aby pritiahli masy ľudí. Zdôraznila tú skutočnosť, že žalovaný túto pesničku prezentoval ako svoju novú pesničku, takže bol z jeho strany zámer šíriť ju ako svoju novú pesničku na rôznych podujatiach. Poukázala na to, že predvolebné mítingy sa uskutočnili aj v iných mestách než Zvolen, Piešťany, bolo to vo viacerých slovenských mestách. Okrem toho táto pesnička odznela aj v relácii, ktorú odvysielala RTVS, kde sa venovala otázke predvolebných mítingov. Ďalej táto pesnička bola zverejnená širokej verejnosti aj na stránke YouTube. Poukázala na to, že je potrebné rozlíšiť keď niekto použije dielo iného autora tak, že opomenie si vyžiadať od autora súhlas na použitie jeho diela a prípad, kedy osoba ako v tomto prípade žalovaný ,aj požiada, osloví autora, aby mu dal súhlas na použitie diela, tento to striktne odmietne a napriek tomu, ako to bolo aj v tomto prípade, žalovaný toto použil. V predmetnej veci i keď autorský zákon pri porušení autorských práv nevyžaduje zavinenie, ide o objektívnu zodpovednosť, žalovaný v tomto prípade vedel a bol si vedomý, že používa dielo inej autorky napriek jej výslovne vyjadrenému nesúhlasu. Súdom priznaná odmena v rozhodnutí by bola primeraná vtedy, keby žalovaný použil dielo žalobkyne v jeho pôvodnej podobne, čiže s pôvodným textom, v pôvodnej hudbe. V tomto prípade sú však ďalšie iné okolnosti použitia diela žalovaným a to tak, že žalovaný zmenil text, zmenil dielo žalobkyne, urobil zásahy do textu, vypustil časť textu, poprehadzoval slohy a refrén. Súčasne žalovaný zmenil aj názov diela žalobkyne, názov je rovnako, ako aj celok diela chránený a je predmetom autorskoprávnej ochrany. Okrem toho k dielu žalobkyne bola pripojená iná hudba skomponovaná žalovaným, keďže ide o rozdielny štýl, akým je žalobkyňa známa, slová, ktoré sprístupnil žalovaný verejnosti svojim prednesom verejne vykonaným vyzneli pateticky a prázdne. V piesni žalobkyne je vyjadrená veľká sila, vášeň, naprostá pohoda, nadhľad, radosť, tieto texty sú obľúbené u ich fanúšikov, nakoľko sú geniálne jednoduché a pritom údelné, ale spojením a spracovaním zo strany žalovaného sa tieto zámery, ktoré chcela žalobkyňa vyjadriť svojim dielom deformovali, nakoľko žalovaný zbavil slová, ktoré vytvorila žalobkyňa ich obsahu a znížil ich dušu. Okrem toho pesnička odznela na politických mítingoch, pričom žalobkyňa a jej kapela

si zakladá na tom, že je apolitická, nie je spojená so žiadnou politickou stranou, pričom použiť dielo na základe politických účelov je vždy zosilnené a aj keď dá autor súhlas na použitie svojich diel, ak sa má použiť na základe spojní s politickými účelmi, vždy treba osobitný súhlas. Ďalej uviedla, že pôvodne žiadali, aby bolo zverejnené ospravedlnenie práve v Novom Čase a to z dôvodu, že tento denník priniesol informácie o tejto veci, keď problém nastal, preto chceli aby táto kauza bola v ňom aj zakončená s tým, že si uvedomuje, že s odstupom času sa stráca efekt tohto ospravedlnenia. Iné by bolo, keby bolo ospravedlnenie dva roky po tom, ako táto pesnička prezentovaná bola, je možné, že ospravedlnenie môže byť zverejnené aj po šiestich, siedmich rokoch, čo už stráca efektivitu a málo kto si spomenie v roku 2018, aký bol problém medzi O. R. Q. L. O.. Preto zastáva názor, že nárok na priznanie nemajetkovej ujmy je adekvátny, žiadala súd, aby žalobe v plnom rozsahu vyhovel.

Právna zástupkyňa žalovaného na súdnom pojednávaní uviedla, že forma ospravedlnenia, ktorej sa žalobkyňa domáha je neprimeraná s ohľadom na zásah, ktorý bol spôsobený žalovaným. Zo strany žalobkyne nebolo objasnené na akých konkrétnych podujatiach sa predmetné dielo verejne vykonala, neuviedla v akých dňoch to bolo, v akom rozsahu, ide len o všeobecné tvrdenie a domnienku, že keďže to odznelo na jednom podujatí, tak sa to automaticky verejne vykonalo aj na všetkých ostatných podujatiach. Ďalej uviedla, že ide o všeobecné, ničím nešpecifikované tvrdenie, čo znamená, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno. Pokiaľ poukazovala žalobkyňa na to, že odvysielanie tohto diela bolo v rámci spravodajstva televízie RTVS, v tomto prípade išlo o použitie diela na informačné účely podľa § 33, kde nešlo o primárne odvysielanie nejakého koncertu žalovaného, ani celej politickej kampane, ale išlo len o čisto poskytnutie informácie, aké kampane prebiehajú a v rámci toho zrejme zaznel možno nejaký úryvok tejto piesne. Pokiaľ sa žalobkyňa domáha ospravedlnenia v celoslovensky najčítanejšom denníku Nový Čas, toto je neprimerané, nakoľko sa musia skúmať okolnosti nielen u osoby dotknutej oprávneným zásahom, ale aj osoby, ktorá neoprávnený zásah spôsobil a to znamená, že forma zadosťučinenia nemôže neprimeraným spôsobom zasahovať ani do osobnostných práv druhej strany. Pokiaľ si žalobkyňa uplatňuje náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ani v tomto smere žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno a nevznikol jej nárok na poskytnutie takejto ujmy, nakoľko na to neboli splnené zákonné predpoklady. Žiadala súd, aby žalobu zamietol a priznal žalovanému náhradu trov konania.

Z vykonaného dokazovania mal súd nesporne preukázané, že žalovaný napriek nesúhlasu žalobkyne jej autorské dielo, pre spojenie s jeho hudobným dielom použil. Takto vzniknuté spojené dielo následne pod názvom „Ešteže“ sprístupnil verejnosti živým predvedením na predvolebných mítingoch politickej strany SDKÚ-DS, pričom ho prezentoval bez akéhokoľvek spomenutia skutočnej autorky textu, t. j. žalobkyne, v tomto smere samotný žalovaný potvrdil, že táto pesnička odznela v rámci predvolebného mítingu SDKÚ. Právna zástupkyňa žalobkyne nevedela preukázať na koľkých predvolebných mítingoch táto pieseň odznela, uviedla len, že podľa nej sa predvolebné mítingy uskutočnili aj v iných mestách, kde táto pesnička odznela, avšak toto tvrdenie nepreukázala dôkazmi. Žalovaný túto pieseň prezentoval aj na klubovom koncerte v Novom Meste nad Váhom, pričom uviedol, že to bolo asi pred 150 poslucháčmi a taktiež ešte na jednom podujatí, ktoré označiť nevie. Po zrušení veci krajským súdom právna zástupkyňa žalobkyne uviedla, že táto pieseň odznela aj v relácii, ktorú odvysielala RTVS ,kde sa venovala otázke predvolebných mítingov a taktiež bola zverejnená širokej verejnosti aj na stránke YouTube, ktorej skutočnosti súdu predložila výňatok z internetovej stánky. Uznesením zo dňa 26. 06. 2013 č. k. 2C/213/2012-100 súd ustanovil do konania znalca M.. Q.. O. J., ktorému uložil, aby sa vyjadril k tým skutočnostiam, či textové časti piesní „Bez konca“ a „Ešteže“ sú totožné, či sú totožné pokiaľ ide o ich hudobné časti, či pieseň „Ešteže“ je novým dielom, v prípade ak nie, či zo strany žalovaného došlo k zníženiu umeleckej hodnoty diela žalobkyne. Znalec M.. Q.. O. J. vo svojom znaleckom posudku zo dňa 22. 10. 2013 uviedol, že textové časti piesní „Bez konca“ a „Ešteže“ sú takmer totožné, okrem vynechania jednej časti textu, poprehadzovania poriadia sloh a refrénu piesne vo verzii skladby „Ešteže“. Ďalej uviedol, že žalovaný mohol aspoň informovať textárku L. O., akú úpravu chce v jej pôvodnom diele „Bezkonca“ urobiť a tak predísť súdnemu sporu. Ďalej uviedol aj to, že spor si mohli riešiť autori aj na SOZA, kde rieši spory zastupovania nositeľov práv Rozhodcovská komisia. Ďalej uviedol, že tým, že žalovaný si skladbu „Ešteže“ nenahlásil do repertoáru SOZA, spomínaná skladba nikdy nebola zaradená zoraďovacou komisiou do databázy evidovaných diel. Podľa slov jeho manažéra nemá žiadny záujem, aby bolo toto dielo takýmto spôsobom chránené. Podľa jeho názoru, všetky práva na ochranu má len dielo „Bez konca“, ktoré bolo ZK-SOZA zaradené v marci 2008. Ďalej uviedol, že v predmetnej piesni nie sú v hudobnej časti totožné. Jej nespochybniteľné, že autorkou textu je L. O. v oboch porovnávaných skladbách. Skladba „Ešteže“ nie je v pravom zmysle novým dielom, môže byť len skladbou, ktorá vznikla

na základe inšpirácie zo zverejneného textu v literárnom časopise P. rok 2007, ročník XLII., dielo „Bez konca“ je v pôvodnej podobe a predpokladá, že takto bude interpretované aj v budúcnosti, preto nie je toho názoru, že žalovaný znehodnotil toto pôvodné dielo svojou úpravou. Ďalej uviedol, že žalovaný však mal komunikovať s autorkou textov, oboznámiť ju s uvedením skladby na verejných vystúpeniach a napriek jej nesúhlasu nahratie spoločného diela na CD.

Podľa ustanovenia § 190 ods. 1 Zákona číslo 185/2015 Z. z. Autorského zákona, ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj právne vzťahy, ktoré vznikli pred 1. januárom 2016, pričom vznik týchto vzťahov vrátane nárokov z nich vyplývajúcich, ako aj práva zo zodpovednosti za porušenie záväzkov z nich vyplývajúcich sa posudzujú podľa predpisu účinného do 31. decembra 2015; to neplatí, ak odseky 3 a 4 ustanovujú inak.

Podľa ustanovenia § 16 Zákona číslo 618/2003 Z. z. Autorského zákona (v znení účinnom do 30. 11. 2012), autorské právo zahŕňa výhradné osobnostné práva (ďalej len "osobnostné práva") a výhradné majetkové práva (ďalej len "majetkové práva").

Podľa ustanovenia § 17 ods. 1 písm. a), d) Autorského zákona, autor má právo

a) označiť svoje dielo menom alebo pseudonymom a žiadať, aby sa jeho meno alebo pseudonym uvádzalo na všetkých rozmnoženinách diela náležitým spôsobom pri každom použití diela na verejnosti, a to podľa spôsobu použitia,

d) na nedotknuteľnosť svojho diela, najmä na ochranu pred akoukoľvek nedovolenou zmenou alebo iným nedovoleným zásahom do svojho diela, ako aj pred akýmkoľvek hanlivým nakladaním so svojím dielom, ktoré by malo za následok narušenie jeho cti a dobrej povesti. Ak to povaha diela alebo spôsob použitia diela nevylučuje, autor má právo na autorský dohľad (autorskú korektúru) nad nakladaním so svojím dielom; v prípade architektonického diela je autorským dohľadom dozor nad zhotovením stavby.

Podľa ustanovenia § 56 ods. 1 písm. f) Autorského zákona, autor, do ktorého práva sa neoprávnene zasiahlo alebo ktorého právu hrozí neoprávnený zásah, môže sa domáhať najmä náhrady ujmy podľa osobitného predpisu.

Podľa ustanovenia § 442a ods. 1 Občianskeho zákonníka, pri porušení alebo ohrození práva duševného vlastníctva sa uhrádza aj nemajetková ujma v peniazoch, ak by sa priznanie iného zadosťučinenia, najmä ospravedlnenie alebo zverejnenie rozsudku súdu na náklady osoby, ktorá porušila alebo ohrozila právo duševného vlastníctva, nezdalo postačujúce.

Súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z citovaných ustanovení zákona. Mal nesporne preukázané, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu práv žalobkyne ako autorky a to tým, že jej autorské dielo - textová časť piesne s názvom „Bez konca“ bolo žalovaným použité pre jeho pieseň s názvom „Eštеže“ a sprístupnené verejnosti živým prevedením. Žalovaný zasiahol do autorského diela žalobkyne tým, že vynechal jednu časť textu, poprehadzoval poradie slov a refrénu, pričom znaleckým posudkom bolo potvrdené, že skladba „Eštеže“ nie je novým dielom a autorkou textu v oboch skladbách porovnávaných znalcom je žalobkyňa. Žalovaný na súdnom pojednávaní potvrdil, že dielo predvádzal na verejnosti, pripustil, že v jednom prípade to bolo v rámci predvolebného mítingu a jedenkrát išlo o klubový koncert, kde bolo prítomných 150 poslucháčov a ešte to bolo v jednom prípade, na ktorý si už nepamätal. Po zrušení veci krajským súdom žalobkyňa doplnila ohľadom prevedenia diela „Eštеže“, že toto odznelo v relácii, ktorú odvysielala RTVS, ktorá sa venovala otázke predvolebných mítingov a okrem bolo zverejnené verejnosti aj na stránke YouTube. Pokiaľ právna zástupkyňa žalobkyne poukazovala na odvysielanie diela v relácii RTVS, súd sa stotožnil s právnou argumentáciou právnej zástupkyne žalovaného v tom smere, že v tomto prípade išlo o použitie diela na informačné účely a to v zmysle § 33 Autorského zákona. Pokiaľ právna zástupkyňa žalobkyne predložila výňatok z internetovej stránky o tom, že predmetná pesnička mala byť zverejnená na stránke YouTube, z toho dokladu nevyplýva od kedy do kedy bola zverejnená, koľko ľudí sa s touto pesničkou oboznámilo. S prihliadnutím na tieto skutočnosti mal súd za to, že žalovaný svojim konaním ako bolo vyššie uvedené , porušil práva žalobkyne ako autorky, preto mu potom súd uložil povinnosť na vlastné náklady zverejniť ospravedlnenie v denníku Nový Čas tak, ako to žiadala žalobkyňa, pričom súd považoval takéto zadosťučinenie za primerané. Pokiaľ sa žalobkyňa domáhala aj náhrady nemajetkovej ujmy, tento pojem vo vyššie

citovanom autorskom zákone definovaný nie je. Predmetné ustanovenie odkazuje na ustanovenia § 442a ods. 1 Občianskeho zákonníka. Nemajetková ujma autora predstavuje jeho stratu, ktorá nie je škodou na jeho majetku a neprejavuje sa v jeho majetkovej sfére. Autor neraz práve zásahmi do jeho vnútorného autorského života pociťuje ťaživejšieho zásahy ako v majetkovej oblasti. Nemajetková ujma môže vzniknúť v osobnostnej sfére autora, (môže sa týkať napríklad dobrého mena autora, autorskej cti a povesti) môže sa však prejavovať aj v spoločenských, pracovných a rodinných vzťahoch autora. Niektoré ujmy tejto povahy nemajú síce majetkovú povahu, môže mať ale nezanedbateľné dopady aj na majetkovú sféru autora (napríklad strata záujmu o autora, zníženie dopytu po jeho dielach). I keď nemajetková ujma spôsobená vo vnútornej (psychickej, duchovnej, citovej a pocitovej) sfére autora sa preukazuje s ťažkosťami na báze určitých konkrétnych vonkajších prejavov, predsa len možno z pravidla usúdiť, či k nej došlo a prípadne v akej intenzite. Tak ako to uviedol Najvyšší súd v rozsudku 2Cdo 278/2012,hoci nemajetková ujma nemôže byť kvantifikovaná žiadnym objektívnym finančným spôsobom s odkazom ma trhovú mechanizmy, neznamená to, že nie je vyjadriteľná v peniazoch. I keď sa pri určovaní výšky peňažného plnenia uplatňuje voľná úvaha súdu ,nesmie ísť zo strany súdu o ľubovôľu ,rozhodnutie sa musí opierať o objektívne ,zistené a preskúmateľné kritériá vychádzajúce z okolností prípadu. Aj keď ide o objektívnu zodpovednosť ,pokiaľ má byť autor úspešný so svojim návrhom, musí s poukazom na konkrétne skutkové okolnosti tvrdiť a v konaní preukázať ,že k jeho ujme takejto povahy došlo. Z toho hľadiska už potom nestačí iba sama možnosť, že k takejto ujme došlo, súd musí vždy zistiť ,že závažná nemajetková ujma autora skutočne nastala.(povinnosť tvrdenia ,dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno spočíva v tomto smere na navrhovateľovi). S prihliadnutím na tieto skutočnosti mal súd za to, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno a nepreukázala svoje tvrdenia a ich opodstatnenosť z hľadiska práva na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch , preto súd žalobu v tejto časti zamietol.

O náhrade trov konania účastníkov súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého, ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo. V predmetnej veci mal každý z účastníkov úspech len čiastočný, preto potom súd vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

V zmysle ustanovenia § 137, § 148 a § 151 ods. 3 O. s. p., o trovách konania štátu súd rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia. Odvolanie sa podáva na Okresný súd vo Veľkom Krtíši písomne v 3 vyhotoveniach a rozhoduje o ňom Krajský súd v Banskej Bystrici.
V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.
Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1, b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a), f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 O. s. p.).